

Το ταξίδι του κυρίου Ευαγόρα και η βαλίτσα με τον θησαυρό

του Γιώργου Καλλινίκου

Ο κύριος Ευαγόρας έφτασε στην αποβάδρα με αργά βήματα. Στα 84 του χρόνια ήταν ήδη δύσκολο το περπάτημα γι' αυτόν. Φορούσε το μπλε κοστούμι του, με το άσπρο πουκάμισο και την μπλε γραβάτα. Αυτά, που συνήθως φορούσε στην εκκλησία, όταν πήγαινε στην Ανάσταση. Σαν σε γιορτή, δηλαδή, προετοιμασμένος. Κρατούσε μόνο μια βαλίτσα.

Εκεί τον περίμενε μια βάρκα. Κατάμαυρη. Ουδόλως ταίριαζε με το γιορτινό κοστούμι του επιβάτη που ανέμενε. Τι ειρωνεία. Και ο βαρκάρης ντυμένος στα μαύρα ήταν. Και να ήταν μόνο η ενδυμασία του... Αγριωπό έως και τρομακτικό το πρόσωπο του. Εντελώς αγέλαστο.

Μόλις είδε τον κύριο Ευαγόρα ότι κρατούσε βαλίτσα, συνοφρυώθηκε. Άρχισε να φωνάζει με ήχο, που ταίριαζε στο αγριωπό του πρόσωπο: «Τι είναι αυτό; Δεν επιτρέπονται αποσκευές σε αυτό το ταξίδι». Ο κύριος Ευαγόρας παρέμεινε ήρεμος. Με χαμόγελο ανθρώπου, που είναι αποφασισμένος να παραμείνει αμετακίνητος σε αυτό που είχε σχεδιάσει.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να ανεβώ στη βάρκα χωρίς τη βαλίτσα μου», απάντησε με φωνή που ανεδείκνυε αταλάντευτη απόφαση. Ο βαρκάρης έπιασε τη βαλίτσα από το χέρι του και την άνοιξε. Σάσισε. Δεν είχε μέσα ούτε ρούχα ούτε παπούτσια. Βρήκε μια χούφτα χώμα και λίγη κόκκινη άμμο... «Τι είναι αυτό», ρώτησε. «Χώμα. Από την αυλή του σπιτιού μου. Στο κατεχόμενο Βαρώσι. Το φύλαγα 44 χρόνια. Και λίγη άμμος από τις παραλίες μας. Χρυσή ήταν, αλλά εκείνο το Καλοκαίρι κύθηκε τόσο αίμα, που την μετέτρεψε για πάντα σε κόκκινη», απάντησε ο κύριος Ευαγόρας.

Ο βαρκάρης βρήκε και αρκετές μαυρόασπρες, αλλοιωμένες από το χρόνο, φωτογραφίες. «Αυτές;», ρώτησε ξανά. «Αναμνήσεις μια ζωής. Από την παιδική ηλικία στο Βαρώσι μέχρι και την ημέρα της καταστροφής. Εδώ είμαι παιδάκι στον κήπο μαζί με τον μακαρίτη τον πατέρα μου. Εδώ μεγαλύτερος μαζί με τη μητέρα μου. Κι εδώ με τον Κώστα, τον Πέτρο και τον Χρίστο. Παίζαμε ανέμελα στους δρόμους της γειτονιάς. Σήμερα, βεβαίως, εκείνη η γειτονιά είναι νεκρή... Βουβή. Θα ξαναζωντανέψει, όμως, κάποτε. Θα δεις...». Μιλούσε και το πρόσωπο του είχε αρχίσει να λάμπει...

Ο βαρκάρης, όμως, ήταν σκληρός. Συνέχισε το ψάξιμο. Βρήκε λίγα αποξηραμένα κυκλάμινα. «Κι αυτά;», ρώτησε χωρίς την παραμικρή ένδειξη στο πρόσωπο του ότι μαλάκωσε. «Αυτά είναι υπέροχα. Από τη ράχη του παλικαρόβουνου...», αποκρίθηκε ο κύριος Ευαγόρας. «Ποιου;», τον διέκοψε ο βαρκάρης. «Του παλικαρόβουνου. Δεν έχεις ακουστά τον Πενταδάκτυλο; Εκεί κύλησε αίμα ηρώων.

Και φύτρωσαν τα πανέμορφα αυτά κυκλάμινα. Εκεί χρόνια μετά, κύλησε κι άλλο αίμα. Προδομένων αυτών. Έδωσαν τη ζωή τους, δεν ήξεραν, όμως, για τους προδότες. Σήμερα, απέμειναν αιμοβόρα νύχια καρφωμένα στη ράχη του παλικαρόβουνου. Συνεχίζουν να το ματώνουν. Όπως και η σημαία της ντροπής. Αυτό, όμως, δεν το βάζει κάτω. Καρτερά την κατάλληλη στιγμή, που θα ανασηκώσει τη ράχη του και θα πετάξει τους λύκους στη θάλασσα», συνέχισε ο κύριος Ευαγόρας.

Ο μαυροφορεμένος και τρομακτικός βαρκάρης νόμισε ότι ο κύριος Ευαγόρας μέσα από τα χρόνια δεν ήξερε τι έλεγε. Πού να καταλάβαινε αυτός... Βαρέθηκε, όμως, να επιμένει και είπε στον επιβάτη του: «Άντε, τελείωνε και αργήσαμε. Μάζεψε τα και φεύγουμε. Έτσι κι αλλιώς, στο μακρινό ταξίδι που θα πας, όταν φτάσεις στον προορισμό όλα αυτά δεν θα έχουν σημασία». Μειδίασε πονηρά ο κύριος Ευαγόρας. «Κούνια που σε κούναγε», σκέφτηκε. Αυτός ήξερε πως εκείνη ηπραμάτεια στη μικρή βαλίτσα ήταν ό,τι πολυτιμότερο μπορεί κάποιος να κατέχει. Η πατρίδα, η ζωή του, αναμνήσεις που δεν οβήνουν ποτέ. Θησαυρός!

Ανέβηκε στη βάρκα. Γύρισε πίσω. Στην προκυμαία είχαν μαζευτεί τα παιδιά και τα εγγόνια του να τον αποχαιρετήσουν. Τι ειρωνεία. Κι αυτοί ντυμένοι στα μαύρα. Όπως τον τρομακτικό βαρκάρη. Καμία σχέση με το γιορτινό κοστούμι του. Έκλαιγαν και μοιρολογούσαν. Συγχύστηκε ο κύριος Ευαγόρας. Έστρεψε το βλέμμα του στο παλικαρόβουνο. Στη σημαία της ντροπής. «Σταματήστε αμέσως», τους φώναξε. «Δεν ταιριάζουν αυτά στους Έλληνες. Δεν ταιριάζουν σ' αυτούς, που η μοίρα τους έταξε να αγωνίζονται σε όλη τη ζωή τους για τη στιγμή, που θα διώξουν τον εφιάλτη. Που θα αναστηθεί η ελπίδα στην κακόμοιρη πατρίδα τους. Αυτός είναι τώρα ο δικός σας στόχος. Εγώ παίρνω μαζί μου όσα χρειάζομαι για να μην ξεχάσω. Εσείς, άστε τα κλάματα. Να κοιτάτε κάθε πρωί το παλικαρόβουνο και να σκέφτεστε τον μεγάλο στόχο».

Η βάρκα άρχισε να απομακρύνεται. Ο κύριος Ευαγόρας άρχισε να απαγγέλλει τους στίχους του Δημήτρη Λιπέρη:

«Καρτερούμεν μέραν νύχταν
να φυσήσει ένας αέρας
στον τον τόπον πο 'ν καμένος
τζι' εν δωρεί ποττέ δροσιάν.
Για να φέξει καρτερούμεν
το φως τζιείνης της μέρας
πο 'ν να φέρει στον καθ' έναν
τζιαι δροσιάν τζιαι ποσπασιάν».

Και το πρόσωπο του έλαμπε...

(Πηγή: εφ. «Ο Φιλελεύθερος»)